

fulkcent ved Konsulatvæsenet, der trænger til en Reform, mange Steder i alt Fald. Denne Satire træffer ikke vore danske Konsuler i Udlandet for de Bladsfers Bedkommende, hvor der er en vis Trang til saadanne Konsuler; men naar vi gaa de 600 efter, som findes i Statskalenderen, skulde det være mærkeligt, om der ikke blandt dem fandtes en og anden, som maatte føle sig truffen af Satiren. Vi vide jo, at der her i Danmark fra mange fremmede Stater er Konsuler, om hvilke vi ikke vide, om de dog ikke maa føle sig trufne deraf. Sagen er, at Konsulatvæsenet har ikke fulgt med Tiden. Handel og Samskærselesmidler have udviklet sig i en forbausende Grad. Ethvert Lands Udenrigsministerium bør med Hensyn til det betragte sig som et Slags Midtpunkt, som — for at bruge et militært Udtryk — en Feltvagt, hvorfra man sender sine Bedetposter ud i Verden for at lægge Mærke til, om der er Grund til at knytte økonomisk Forbindelse med forskellige Dele af Verden. Det er ikke tiltrækkeligt — forekommer det mig — at der paa et eller andet fjernt Sted findes en ubekendt Person, som ønsker at faa en smul Uniform og en højere social Stilling, og at man saa modtager hans Tjeneste. Den danske Konsul i Udlandet bør først og fremmest kende de danske økonomiske Forhold. Naar man nu vil gaa til en saadan Reform af vort Konsulatvæsen, maa det jo i Virkeligheden ofte anses for temmelig vanskeligt at stille sig af med mange, som allerede ere ansatte, og som have Afgifterne, og hvem man nødvendig vil berøbe denne Indtægt, om end disse Afgifter ikke ere store. I den Anledning vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa et Punkt, som mærkelig nok synes at have været temmelig overset, nemlig Spørgsmaalet om de Krav, som Grundloven i Grunden gør over for Konsuler, men som man hidtil har set igennem Fingre med; det er jo muligt, at man maa gøre det i en lang Aarrække endnu, men det vilde dog være ønskeligt, at man paa dette Punkt kom nærmere til Grundloven efterhaanden. Jeg skal herved gøre opmærksom paa, at jeg der er ganske enig med den højtærede Minister i, hvad der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget om, at det vilde være uheldigt, om man saaledes i endnu højere Grad end hidtil skal være henvist til at maatte besætte Posterne med fremmede, der savne den Interesse for og Kendskab til danske Forhold, som kunne ventes hos vore egne Landsmænd. Men naar man nu altsaa vil gaa til Udførelsen deraf og se at faa, saa vidt som muligt, indfødt paa

disse ofte meget vigtige Poster, hvor man hidtil har haft fremmede, vil Udenrigsministeriet derved have en god Støtte i Grundlovens § 17 og ogsaa i den Fortolkning deraf, som findes i Professorens Magens Statsret — ja jeg antager det er tilladt at nævne et Forfatternavn, selv om den ærede Forfatter er Medlem af det andet Ting. Der vil man nemlig finde i 1ste Del, Side 118, Udgaven af 1888, sagt: „at Grundlovens § 17, nemlig at ingen kan bestilles til Embedsmand, der ikke har Jndfødsret, i Praktis næppe overholdes i Henseende til den hos os sædvanlige Art Konsuler, nemlig consules electi (valgte Konsuler), skønt denne Fremgangsmaade næppe kan forliges med den citerede Paragrafs Ord, da de paagældende Konsuler utvivlsomt ogsaa ere Embedsmænd. Det er ogsaa noget, man i Udlandet mere og mere kommer til at se, at det er ønskeligt at have indfødte paa saadanne Poster.“ Jeg skal ikke fordybe mig videre deri, men kun nævne nogle ganske faa Eksempler paa, at det er Tilfældet, at man gaar denne Vej i Udlandet, og jeg skal med det samme gøre opmærksom paa den Forubdannelselse, som kræves i flere Lande og navnlig ogsaa i Frankrig.

En Ting, som jeg vilde ønske, man vilde lægge til Grund for Fremtiden ved Omordningen af Konsulatvæsenet, er, at man ligesom inddeler Udlandet paa en saadan Maade, som man har gjort det fra fremmede Staters Side, og særlig har Nordamerika saa at sige spundet et helt Net udover den øvrige Verden, oprettet et saadant Efterretningsvæsen, at ikke noget af Vigtighed kan undslippe den amerikanske Overledelse i økonomisk Henseende. I England tager man det mere summarisk; men man har Blik for at holde Dje navnlig med de store økonomiske Bevægelser. Man finder saaledes ved Gesandtskaberne i Paris og St. Petersborg ansat to saakaldte Handelsattaché's, og ved at se paa deres Løn, faar man en Forestilling om, hvilken overordentlig Vigtighed man tillægger disse Poster. Handelsattachéen i Paris skal have sin Opmærksomhed henvendt paa hele Europa undtagen Rusland, og Handelsattachéen i St. Petersborg skal holde Dje med Rusland og de asiatiske Lande deromkring. Flere andre Lande gaa en lignende Vej, saaledes Tyskland. Man vil f. Eks. se, hvorledes de tykke Konsuler i Danmark have lige som delt Danmark mellem sig, idet Amtsinddelingen for en stor Del danner Grundlaget. Ser man paa, hvorledes Svejts har ordnet sit Konsulatvæsen i Nordamerika, da er det delt i flere Dele, idet Konsulerne der hver har en hel Del Stater inde. En mindre